

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2809/2019
27.05.2020.године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Божидара Вујичића, председника већа, Весне Субић, Јелице Бојанић Керкез, Весне Поповић и Зоране Делибашић, чланова већа, у парници тужиоца „GRUPA UNIVEREXPORT-TRGOPROMET“ а.д. са седиштем у ..., кога заступа пуномоћник Бранко Крстајић, адвокат из ..., против тужених Града Суботице, кога заступа Градско правобранилаштво, са седиштем у Суботици и АА из ..., ради утврђења и исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 952/19 од 27.02.2019. године, у седници већа одржаној дана 27.05.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 952/19 од 27.02.2019. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца, изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 952/19 од 27.02.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Суботици П 681/18 од 24.10.2018. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тражено да се утврди да тужени 1. реда нема право потраживања обезбеђено залогом на дан 16.11.2015. године, нити својство заложног повериоца према туженом 2. реда, те да тужилац има право приоритетне наплате у односу на туженог 1. реда, да је тужени 1. реда дужан да трпи намирење тужиоца из основа потраживања које тужилац има према туженом 2. реда, а на основу извршне исправе бр. 11П 5/12 од 21.11.2013. године из остварене купопродајне цене стана који је био предмет извршења продајом непокретности у предмету И 1837/14 на броју парцеле ... бр.зг бр.улаза..., приземље, број посебног дела ..., једнособан стан из лн.бр. ... КО ..., из целокупне остварене купопродајне цене до висине свог потраживања на дан намирења, као и да се обавезе тужени 1. реда Град Суботица да исплати тужиоцу износ од 98.730,38 динара, са законском затезном каматом од дана утужења до исплате. Ставом другим изреке обавезан је тужилац да туженом Граду Суботици исплати трошкове парничног поступка у износу од 6.000,00 динара, са законском затезном каматом од извршности до исплате, у року од 15 дана од пресуђења.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 952/19 од 27.02.2019. године одбијена је жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда и одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, и предложио да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, у складу са чланом 404. Закона о парничном поступку.

Применом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11... 87/18) посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Правноснажном пресудом одлучено је о праву потраживања Града Суботице које је обезбеђено залогом и својству Града Суботице, као заложног повериоца, према друготуженом, те праву приоритетне наплате тужиоца у односу на Град Суботица из основног потраживања које тужилац има према друготуженој из остварене купопродајне цене стана који је био предмет извршења продајом непокретности. О овом праву тужиоца, као и о укњижби заложног права Града Суботице и стицању тог права судови су одлучили уз примену материјалног права које је у складу са правним схватањем израженим у одлукама Врховног касационог суда, у којима је одлучивано о истоветним захтевима тужилаца, са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом. Ревизијом се не указује на постојање другачијих одлука, због чега у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

У конкретном случају тужени Град Суботица је заложно право на предметној непокретности стекао на основу решења Општинског суда у Суботици Дн 2044/2003 од 14.04.2003. године, а у смислу члана 6. уговора о откупу стана, ради обезбеђења исплате откупне цене стана у износу од 98.730,38 динара. Заложно право – хипотека ради обезбеђења потраживања Града Суботице је уписана у катастар непокретности решењем РГЗ Службе за катастар непокретности од 26.11.2015. године.

Хипотека је заложно право на непокретности, које овлашћује повериоца да, ако дужник не исплати дуг о доспелости, захтева наплату потраживања обезбеђеног хипотеком из вредности непокретности, пре обичних поверилаца и пре доцнијих хипотекарних поверилаца, без обзира у чијој својини се непокретност налази. Хипотекарни поверилац може, ако дужник не исплати дуг о доспелости, да намири своје потраживање из вредности хипотековане непокретности, без обзира у чијој својини или државини се она налази у том тренутку. То значи да хипотека прати непокретност без обзира на промену власника непокретности.

Како је спорно заложно право стечено у складу са одредбама о хипотеци из Закона о основама својинскоправних односа који су важили у време доношења решења

о упису заложног права и одредбама Закона о хипотеци који је важио у време уписа заложног права, чињеница промене власника непокретности од доношења решења о упису заложног права до самог уписа тог заложног права у катастар непокретности није од утицаја на право заложног повериоца да намири своје потраживање из вредности те непокретности, како су то правилно закључили и нижестепени судови.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је оценио да у овом предмету нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиоца као о изузетно дозвољеној, применом члана 404. став 1. ЗПП, на основу чега је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11... 87/18), Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима, ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра, по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари поднета је 26.06.2018. године. Вредност побијаног дела правноснажне пресуде је 98.730,38 динара, што према средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе (1 евро = 118,1409 динара), представља динарску противвредност испод 40.000 евра.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинско-правном спору у коме вредност предмета спора не прелази граничну вредност за дозвољеност ревизије, то је Врховни касациони суд оценио да је ревизија тужиоца недозвољена, применом члана 403. став 3. ЗПП.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 413. ЗПП, одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа-судија
Божидар Вујичић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић